

specielt Niemed for Skibsfarten. Ikke desto mindre skal jeg tage enhver af de enkelte Poster af denne Sum for sig. Den første er Konsulatsudgiften 30,000 Kr. Ganske nøiagtige Oplysninger derom har jeg i den korte Tid ikke været istand til at faae, men saameget er, efter hvad jeg har kunnet erfare, vist, at den største Del af disse Udgifter hidrører fra mange forskjelligge Omstændigheder. Saaledes refererer en hel Del Udgifter til Konsulerne sig til Indberetninger om mangfoldige Sager, som Regjeringen kan ønske at faae netop gennem Konsulerne. De største Udgifter vedkomme New-York og Hamborg og hidrøre fra Udgifter, foranledigede ved Udvandringen, hvilken paa mange Maader nødvendiggjør Understøttelse og Hjælp. Det er saa langt fra, at Staten har Udgifter til Konsulerne for Skibsfarten, som Noget kan være; thi det er snarere Skibsfarten, der betaler Danmarks Konsuler. Med saa Undertagelser lønner Staten ingen Konsuler med fast Gehalt, det er kun Konsulerne i Rom og Konstantinopel samt maaske nogle enkelte andre, der faae nogen Løn af Staten, men forøvrigt lønnes Konsulerne ene og alene ved den Afgift, som Skibene maa betale paa ethvert Sted, hvor de komme. De maa nemlig, naar de komme ladede eller gaa ud ladede, til enhver Konsul i fremmed Havn betale en Afgift af 12 Skilling eller 25 D. pr. Ton, altsaa det Halve af den nuværende Skibsafgift, og gaa de ud i Ballast eller komme ind med Ballast og lade, betale de det Halve. Disse Udgifter ere ganske betydelige. Det er naturligvis ikke muligt nøiagtig at angive, hvor Meget de kunne andrage; men efter en lidt løselig Beregning, som jeg dog skal motivere ved enkelte Exempler, udgjør det omtrent 130,000 Kr. om Aaret, som Skibsfarten saaledes betaler som Lønning til Konsulerne. Jeg skal nævne nogle Exempler herpaa. Det forenede Dampskibsselskab betalte saaledes i 1879 for en Drægtighed af 11,000 Registertons 13,700 Kr., i 1880 over 16,000 og med den forøgede Flaade og paa Grund af den milde Vinter, vi havde iaar, vil Udgiften iaar stride langt op over 20,000 Kr. Denne Afgift betales idetmindste 3 Gange om Aaret efter Loven nemlig i hver Havn, Skibet kommer; kommer det fjerde Gang, er det fri, men det er sjældent, at det samme Skib kommer mere end 3 Gange om Aaret til den samme Havn, de gaa snart til den ene, snart til den anden Havn og kunne altsaa meget let komme til at betale denne Afgift 12 Gange om Aaret. Med Hensyn til andre danske Selskaber skal jeg nævne, at Dampskibsselskabet Danmark har af 3,300 Registertons betalt 4,680 Kr., Dampskibsselskabet Carl af 3,200

Registertons 4,500 Kr. De Herrer ville altsaa se, at Konsulatsvæsenet er en ikke ringe Udgift for Skibsfarten, og den har virkelig ikke Staten at takke for nogen Udgift i den Anledning. Saa komme vi til Vandbygningsvæsenet: 120,000 Kr. Ja, Statsregnskabet viser jo ganske vist, at der har været en Udgift af 119,452 Kr., og at disse Udgifter for Størstedelen ere medgaaede til Reparationer af Havne, men dette Regnskab viser ogsaa en Indtægt af 133,000 Kr. Naar vi trække dem fra, bliver der altsaa egentlig en Fortjeneste paa Vandbygningsvæsenet for Staten af ca. 14,000 Kr. Ganske vist har det ærede Udvalg truffet disse 133,000 Kr. fra tilsidst, men jeg vil dog give denne Oplysning, fordi det forekommer mig, at det træder bedre frem, naar man tager et faadant Afdrag paa rette Sted, end naar man tager det fra den hele store Sum. Saa komme vi til Redningsvæsenet. Ja, at den danske Skibsfart eller de Skibe, som komme her ind, skulde bære Udgifterne ved en saadan fuldstændig filantropisk Foranstaltning, kan jeg dog ikke tro; man bør forlange. Selv om vi virkelig skulde falde paa at sige: „vi ville slet ikke have nogen Skibsfart; vi ville lufte vore Havne, og Alting skal gaa over Vand“, tvivler jeg paa, at vi ville lufte Redningsstationerne. Jeg tror, man vilde sige: det skyldte vi hele den civiliserede Verden, det er en international Indretning over hele den civiliserede Verden; der bør Danmark ikke staa tilbage. Saa er der Søvæsenet: 10,000 Kr. Ja, det indskrænker sig til, at der er givet et Beløb til Rejsunderstøttelse — i hvilken Hensigt veed jeg virkelig ikke — og saa endelig 4,000 Kr. som Bidrag til Driften af Statssignalstationerne paa Skagen og flere Steder. Det er vist ogsaa en fuldstændig international Sag at have saadanne Stationer overalt, hvor Skibene kunne melde sig, for at hele Verden kan faae Efterretning om, hvor de ere. Det er Noget, der bestaar hele Verden over. Men nu komme vi til en fortræffelig Post: Sø- og Handelsretten. Jeg negter ikke, at jeg havde ikke tvøvet at skulle finde den her. Det er ganske vist, at der har for mange Tider siden bestaaet Noget, der hed Sørensen. Det var i og for sig fuldstændig velbegrundet, fordi man havde dengang tilfulde indset, at der maatte være speciel Sagkundskab tilstede for at kunne dømmes i Søsager. Imidlertid viste det sig, at der ogsaa var stor Trang til at faae Handelsjager behandlede paa anden Maade end ved de ordinære Domstole, som jo til Trods for al den Dugtighed og Kundskab, de kunne være i Besiddelse af, dog i mange Retninger mangle Kjendskab til Coutumer